

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. Харманли, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ, ПЕТНАДЕСЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Д. ИВАНОВА-Г.

при участието на секретаря ИВЕЛИНА АТ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ Д. ИВАНОВА-Г. Гражданско дело № 20225630100034 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на П. Ц. М., ЕГН ***** срещу С. Й. М., ЕГН ***** и С. С. К., ЕГН *. За претендираните с исковата молба суми е издадена заповед № 126 от 15.06.2021г. за незабавно изпълнение по реда на чл.417 от ГПК по ч.гр.д. № 609 по описа за 2021г. на Районен съд – Харманли.

Ищецът твърди, че в качеството си на съдружник в търговско дружество “Ди Ти Ес Нетуърк” ООД, ЕИК ***** бил сключил на 18.10.2019г. със С. Й. М. договор за покупко-продажба на дялове от 18.10.2019г. по чл. 129 от ТЗ. Този договор бил сключен между ищеца, в качеството му па Продавач, и ответницата, в качеството й на Купувач. Същият бил сключен с нотариална заверка на подписите и съдържанието рег. №3717/21.10.2019 гол. и рег. №3718/21.10.2019г. на Н. К., Помощник Нотариус по заместване при Нотариус В. К. - Т., рег. №444 на РНК.

По силата на сключения между страните договор ищецът прехвърлил на ответницата, 5 дяла, всеки един от по 50 лева, на обща стойност 250 лева от капитала па дружеството.

В допълнително споразумение към този договор, сключено па 18.10.2019г., с нотариална заверка на подписите рег. №3719/21.10.2019г. на Н. К., Помощник Нотариус по заместване при Нотариус В. К. - Т., рег. №444 по РНК между ищеца, в качеството му па Продавач, ответницата, в качеството й па Купувач, и ответника, в качеството му па съдлъжник на купувача била уговорена допълнителна сума в размер па 5 000 лева, която следвало да се заплати като цена за продаваните дялове, по изрично посочена в допълнителното споразумение банкова сметка на ищеца, в срок от 14 дни от вписването на ответницата, като съдружник в дружеството.

Страна по допълнителното споразумение, сключено между ищеца и ответницата бил и втория ответник С. С. К., ЕГН *, в качеството му па съдлъжник на купувача, който съдлъжник съгласно чл.2 от допълнителното споразумение се е задължил солидарно с купувача, че ще заплати на ищеца, сумата от 5 000 лева по чл.2 от допълнителното споразумение.

На 31.12.2019г. ответницата М. била вписана в качеството й на съдружник и едноличен собственик на капитала на дружество “Ди Ти Ес Нетуърк” ЕООД в Търговския

регистър. Следователно 14 дневен срок по допълнителното споразумение от вписването на С. Й. М. като съдружник бил изтекъл на 14.01.2020г., но сумата от 5 000 лева не била заплатена на ищеца от нито един от двамата ответници.

Предвид изложеното за ищеца бил възникнал правен интерес от предявяване на своето вземане по реда на чл.417 от ГПК срещу ответниците с оглед уговорената солидарна отговорност в допълнителното споразумение.

В тази връзка ищецът бил депозирал Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК пред Районен съд - Харманли, по което заявление било образувано ч.гр.д. № 609 по описа за 2021 г. по описа на Районен съд – Харманли и била издадена заповед за изпълнение и изпълнителен лист №59 от 15.06.2021г. в полза на П. Ц. М., с които С. Й. М., ЕГН ***** и С. С. К., ЕГН *****, били осъдени да заплатят при условията на солидарност на П. Ц. М., ЕГН ***** сумата от 5 000 лева главница, ведно със законната лихва от 14.06.2021 год. до изплащане на вземането, лихва от 15.01.2020 год. до 14.06.2021 год. в размер на 718 лева, държавна такса по заповедното производство в размер на 125 лева, и 1 000 лева за адвокатско възнаграждение по делото.

В законоустановения срок ответниците подали възражение срещу заповедта за изпълнение, което обосновавало правния интерес от предявяване на настоящия установителни иски относно дължимостта на сумата по допълнителното споразумение към договора, и по издадените по ч.гр.д. № 609 по описа за 2021г. по описа на Районен съд – Харманли заповед за изпълнение и изпълнителен лист.

Предвид падежът на вземането от 5000 лева ищецът счита, че ответниците дължат и сума в размер на 718,00 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 15.01.2020г. до 14.06.2021г.

Предвид изложеното се иска от съда да постанови решение, с което да установи по отношение на ищеца, че ответниците дължат солидарно сумата от 5 000 лева, произтичащо от допълнително споразумение, сключено на 18.10.2019г., с нотариална заверка на подписите рег. №3719/21.10.2019 год. на Н. К., Помощник Нотариус по заместване при Нотариус В. К. - Т., рег. №444 по РНК, сума в размер на 718 лева за периода от 15.01.2020 год. до 14.06.2021 год., ведно със законната лихва от 14.06.2021 год. до изплащане на вземането. Претендират се и направените деловодни разноси в настоящото и в заповедното производство.

В съдебно заседание, ищецът не се явява, представлява се от адвокат Д.. Пледира за постановяване на решение, с което исковите да бъдат уважени. Претендира разноси по делото, за които представя списък по чл. 80 от ГПК. С молба с вх. рег. № 4160 от 19.05.2023г. представя писмена защита.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК не е депозирал писмен отговор на искова молба от нито един от ответниците.

В съдебно заседание ответниците не се явяват и не се представляват.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни иски по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК. Именно поради особения ред, по който се предявяват исковите, обуславящ исковото производство като продължение на развитото се заповедно такова, е необходимо исковата молба да е подадена в едномесечен срок от получаване на указанията по чл. 415, ал. 1 от ГПК. В настоящия случай исковите са предявени в срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК. Съдът е разпоредил да се укаже на заявителя да предяви иск в едномесечен срок и да представи доказателства за това, като е посочил последиците от неизпълнение на задължението. Разпореждането на съда е изпратено на заявителя на 14.12.2021г., следователно последният ден от срока за подаване на възражение е бил 14.01.2022г. Настоящата искова молба е с вх. рег. № 202 от 11.01.2022г., като същата е подадена по пощата на 10.01.2022г., видно от пощенското клеймо на пощенския плик. Съгласно чл. 62, ал.

2 от ГПК срокът не се смята за пропуснат, когато изпращането на молбата е станало по пощата. Същевременно препис от исковата молба е представен с нарочна молба с вх. рег. № 203 от 11.01.2022г. по ч.гр.д. № 609 по описа за 2021г. на РС-Харманли.

Предметът на търсената с исковата молба защита следва да съвпада с претендираното със заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично вземане право. Налице е пълна идентичност /основание, размер, период/ между търсените със заповедта парични вземания и предъявените такива с исковата молба. Едновременно с това ищец в настоящото производство е заявителят в заповедното. Ето защо може да се направи обоснован извод, че исковите са допустими.

За да бъдат те основателни, е необходимо при условията на пълно и главно доказване да бъде установено от ищеца наличието на следните материални предпоставки /юридически факти/ - съществуването на валидно основание за възникване задълженията на ответниците, както и техния размер, в случая – че между ответниците и ищеца е бил сключен описания в исковата молба договор и допълнителното споразумение към него и че е изпълнил задълженията си по него, като е прехвърлил дружествените дялове и настъпилата изискуемост на задълженията по договора. По отношение на обезщетението за забава - че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размерът на законната лихва възлиза именно на спорната сума.

По отношение на претендираната главница:

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че между П. Ц. М. и С. Й. М. е бил сключен договор за покупко-продажба на дялове по чл. 129 от ТЗ. По силата на този договор ответницата С. Й. М. се задължила да заплати сума в размер на 250 лева, представляваща общата продажна цена на 5 дяла всеки от по 50 лева от капитала на „Ди Ти Ес Нетуърк“ ООД, ЕИК *****, а П. М. да прехвърли правото на собственост върху притежаваните от него 5 дяла от капитала на „Ди Ти Ес Нетуърк“ ООД, ЕИК *****. На 21.10.2019г. договорът бил подписан в кантората на нотариус В. К.-Т. пред помощник-нотариус Н. К. и съответно било извършено нотариално удостоверяване на подписите на ищеца М. и на ответницата М., както и на съдържанието на документа.

Видно от приетото по делото като писмено доказателство допълнително споразумение към договор за покупко-продажба на дялове по чл. 129 от ТЗ между ищеца и ответницата М. е постигната уговорка за промяна на цената на дяловете от капитала на „Ди Ти Ес Нетуърк“ ООД, ЕИК ***** като освен сумата от 250 лева се дължала и сумата от 5 000 лева, тоест че цената на дяловете е в размер на 5 250 лева. По силата на този договор ответникът К. се е задължил солидарно в качеството на съдължник за сумата от 5 000 лева, която следвало да се заплати по банков път в срок до четиринадесет дни от вписване на ответницата М. като съдружник в „Ди Ти Ес Нетуърк“ ООД, ЕИК *****. Съгласно договора била уговорена лихва за забава в размер на законната лихва върху неплатената в срок сума до окончателното ѝ заплащане. На 21.10.2019г. договорът бил подписан в кантората на нотариус В. К.-Т. пред помощник-нотариус Н. К. и съответно било извършено нотариално удостоверяване на подписите на ищеца М. и на ответниците М. и К..

С протоколно определение от 04.01.2023г. съдът е разкрил производство по чл. 193 от ГПК по отношение на извършеното нотариално удостоверяване на допълнително споразумение към договор за покупко-продажба на дялове по чл. 129 от ТЗ, сключено между ищеца и ответниците. Съдът е указал на ответника К., че в негова тежест е да докаже оспорването на формалната доказателствена сила на извършеното нотариално удостоверяване.

С оглед разпределената доказателствена тежест в полза на ответника са допуснати двама свидетели при режим на довеждане. В постановения срок по чл. 158 от ГПК вторият допуснат свидетел не е доведен от ответната страна и съдебното дирене е приключило без събиране на това доказателство.

За оборване на официалната доказателствена сила на допълнителното споразумение са изслушани показанията на свидетелката Н. И. Г.. При изслушването на свидетелката Г. тя не дава показания досежно процесното допълнително споразумение. Свидетелката Г. разказва за среща между нея, ответниците, ищеца и нотариус в гр. С., на която обаче свидетелят К. не бил подписвал нищо. Самите показания на свидетелката Г. са неясни, непоследователни и вътрешнопротиворечиви. Свидетелката Г. няма ясен спомен за време и място на осъществяване на действията, за които разказва. Веднъж говори за ответника К. с лично име „С.“, а после „С.“. През цялото време на изслушването ѝ свидетелката Г. твърди, че само С. и П. М. са се подписвали на някакви документи, а накрая на разпита си посочва, че имало момент, когато трима човека са подписвали тези документи, като третото лице било неизвестно за нея. На поставени конкретни въпроси от процесуалния представител на ответника К. свидетелката Г. отговаря, че именно П. М. е бил лицето, което се подписвало заедно с ответницата С., а на въпрос на съда как се казват продавачите на дружеството отговаря, че не знае имената им. Поради тези причини съдът не дава вяра на показанията на свидетелката Г.. Освен че същите имат изключително много противоречия, те не касаят и подписването на процесния оспорен документ.

Същевременно показанията на свидетелката Г. остават изолирани и са в пряко противоречие с останалия доказателствен материал, а именно показанията на свидетеля Р. А. Ц. и обяснения дадени от ищеца по реда на чл. 176 от ГПК. Показанията на този свидетел са последователни, непротиворечиви и изключително подробни. При липсата на доказателства, които да касаят оспорения от ответника К. документ, съдът не намира основание за съмнение в достоверността на дадените показания от свидетеля Ц. и на обясненията на ищеца М..

С оглед разпределението на доказателствената тежест, а именно ответникът следва да докаже неистинността на официалната част на оспорения документ, недоказаният факт следва да се счита за неосъществил се – арг. чл. 154 от ГПК. В хипотезата на чл. 193 от ГПК оспорването на документа да се счита за неуспешно.

Единствено за пълнота на изложението следва да се посочи, че от нито едно от събраните по делото доказателства, включително и от показанията на свидетелката Г. не се установяват възражения на ответника, че нотариалното удостоверяване е нищожно, доколкото се установява прочитането на документите, сверяването на личните данни с представените от страните лични карти и подписването му пред нотариус. Дали удостоверяването е извършено извън кантората на нотариуса или не, не води до основание за нищожност на извършеното нотариално удостоверяване, доколкото те са изброени изчерпателно в чл. 576 от ГПК. Непосочването, че удостоверяването е извършено извън кантората на нотариуса не е основание за нищожност. Такова е само извършване на нотариално удостоверяване извън районна на действие на нотариуса, каквото не се установява, а и не се твърди от страните. Съвсем отделен въпрос е дали за сключването на процесното допълнително споразумение законът изисква такава форма за действителност, който въпрос съдът ще обсъди при основанията за нищожност.

В съдебно заседание от 16.11.2022г. съдът съобразно указанията в тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022г., постановено по тълк. д. № 1 по описа за 2020г. на ВКС, ОСГТК е указал на страните, че ще се произнесе по нищожността на допълнителното споразумение към договор за покупко-продажба на дружествени дялове. Съгласно мотивната част на това тълкувателно решение императивните норми, уреждащи нищожността на сделките не могат да бъдат дерогирани от страните, които са ги сключили, до което би се стигнало, ако съдът не следи служебно за нищожност и страните не я релевират с възражение. Съответно когато се претендират права, възникнали от правна сделка, не е достатъчно само да се докаже, че такава е сключена, а и че същата е валидна. Отново според тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022г., постановено по тълк. д. № 1 по описа за 2020г. на ВКС, ОСГТК *„Съдът е длъжен да се произнесе служебно по*

нищожността, когато установи пороци, произтичащи пряко от съдържанието и формата на сделката, както и от общоизвестни или служебно известни на съда факти. Същевременно съдът е ограничен от диспозитивното начало в гражданския процес и няма правомощия по своя инициатива да изследва служебно всички възможни основания за нищожност, да събира служебно доказателства или да дава указания страните да сочат доказателства.“

От изложеното следва, че само за една част от общите основания за нищожност на правните сделки, предвидени в чл. 26 от ЗЗД, съдът може да се произнесе служебно, а именно тези, които не изискват въвеждане на факти или твърдения и представяне на доказателства, а пряко следват от самия договор и приложимите към него правни норми. Ето защо за заобикаляне на закона и противоречие с добрите нрави съдът не може да следи служебно. При тези основания съдът не би могъл да установи скритата воля на страните, без да е направено изрично възражение от страната и да бъдат доказани от нея допълнителните факти, които разкриват нищожността. Принципно е възможно противоречието с добрите нрави да е обективизирано в самия договор и тогава съдът е длъжен да установи нищожността, но настоящият случай не е такъв. Предвид твърденията на страните и съдържанието на конкретния договор не е налице и договор върху неоткрито наследство.

По отношение на основанията за нищожност, предвидени в чл. 26, ал. 2 от ЗЗД, също има такава диференциация дали съдът може или не да следи служебно за наличието им. Ако невъзможността на предмета на договора е правна, тя ще е установима от самото съдържание на договора и съдът би могъл да я констатира служебно, за разлика от фактическата невъзможност на предмета. Съдът не би могъл да се позове на нищожност в хипотезите на липса на воля и съгласие или за привидност на сделката, тъй като при тези пороци външно обективизираната воля не съответства на вътрешното волево решение на страните по договора и съдът няма как да го разкрие, ако страната не възрази в тази насока. Съдът не може служебно да установи нищожност и на договор без основание, тъй като съобразно чл. 26, ал. 2, изр. последно от ЗЗД основанието се предполага до доказване на противното, следователно съдът е длъжен да зачете съществуването му. Ответникът К. е въвел като възражение липсата на основание за сключване на договора, но нито едно от събраните доказателства не е в подкрепа на възражението му, за да се обори законовата презумпция. При наличието на презумптивният факт /договор/ следва да се приеме, че същият има основание.

От изложеното следва, че в настоящия случай съдът следва да се произнесе по отношение на това налице ли е нищожност на допълнителното споразумение към договор за покупко-продажба на дялове по чл. 129 от ТЗ поради противоречие със закона, неспазване на изискуемата форма и фактическа невъзможност на предмета.

Единствено за пълнота на изложението съдът следва да отбележи, че е налице разлика между липсата на съгласие като основание за нищожност на договор по чл. 26, ал. 2 от ЗЗД и симулативните сделки. При липсата на съгласие външно волята на страните е обективизирана чрез надлежно поведение, но зад изявлението липсва вътрешно волево решение. Докато при симулацията страните външно изразяват една договореност, която е различна от действителна помежду им. В такава насока са направените възражения от ответника К., но той не е ангажирал никакви доказателства в подкрепа на твърденията си за симулативността на уговорките между страните по делото, за да се стигне до разкриване на твърдяната симулация.

За да се отговори на въпроса дали е налице някое от основанията за нищожност, за които съдът следи служебно първо трябва да се определи характерът и видът на договора, за да се извърши преценка за приложимите към него правни норми.

Допълнителното споразумение към договор за покупко-продажба на дружествени дялове по чл. 129 от ТЗ е смесен договор, доколкото с него се променя продажната цена на дружествените дялове продадени с договор за покупко-продажба на дружествени дялове и

същевременно се извършва встъпване в дълг. С допълнителното споразумение ответникът К. се присъединява към дълга на ответницата М., тоест налице е кумулативно поемане на дълг, вследствие на договор с кредитора.

Встъпването в дълг може да бъде извършено както със сключването на договор между кредитора и трето встъпващо лице, така и между длъжника и третото встъпващо лице, като тогава ще е налице договор в полза на трето лице, а именно в полза на кредитора. По отношение на договорите за встъпване/присъединяване в дълг няма особени изисквания за формата, тоест същите са неформални. Няма правна норма, която да забранява встъпването в дълг, произтичащ от договор за прехвърляне на дружествени дялове. Не е налице и невъзможен предмет, тъй като към момента на сключване на договора за встъпване в дълг задължението за заплащане на продажната цена е съществувало. Ето защо съдът намира, че частта, в която допълнителното споразумение към договор за покупко-продажба на дружествени дялове по чл. 129 от ТЗ има характерът на договор за встъпване в дълг не противоречи на закона, няма невъзможен предмет и е в изискуемата форма, доколкото законът не предвижда форма за действителност на договорите за встъпване в дълг, а настоящият е сключен не просто във писмена форма, а с нотариално удостоверяване на подписите.

Останалата част от допълнителното споразумение касае промяна в продажната цена на дружествените дялове. Разпоредбата на чл. 129, ал. 2 от ТЗ предвижда особена форма за действителност на прехвърляне правото на собственост на дружествен дял, а именно с договор, сключен с нотариално удостоверяване на подписите и съдържанието, извършени едновременно. Представеният по делото договор за покупко-продажба на дялове по чл. 129 от ТЗ отговаря на изискванията за форма на посочената правна норма.

С допълнителното споразумение не се прехвърля право на собственост върху дружествени дялове, а единствено се изменя размера на продажната цена, като това не влияе на момента на настъпване на прехвърлителното действие на договора за покупко-продажба на дружествени дялове. Поради тази причина няма изискване за форма за действителност на сключеното между страните съглашение досежно цената на дяловете. Ето защо съдът счита, че и в тази част допълнителното споразумение е действително, тъй като не противоречи на закона, няма невъзможен предмет и отговаря на изискванията за форма. Поради тази причина без каквото и да е значение за действителността на допълнителното споразумение е извършеното нотариално удостоверяване и неговата действителност.

От изложеното до момента следва, че представеното по делото допълнително споразумение е действително и въз основа на него е възникнало задължение за заплащане на сума в размер на 5 000 лева в тежест на ответниците при условията на солидарна задълженост.

Налице е и изпълнение на задължението на ищеца по договора за покупко-продажба на дружествения дялове, доколкото транслативният ефект е настъпил с постигане на съгласие между страните и сключване на договора в предвидената от закона форма. Последващото вписване в ТР няма конститутивно действие, а единствено оповестително и защитно. Следва да се посочи, че в правната доктрина съществува становище, че вписването на договор по чл. 129 от ТЗ в ТРРЮЛНЦ има конститутивно действие и едва след вписването настъпва транслативният ефект, съответно изпълнение на задължението на продавача на дружествените дялове. В настоящия случай, която и от двете тези за значението на вписването на договора в ТРРЮЛНЦ да се приеме, е налице изпълнение на задължението на ищеца, доколкото на 31.12.2019г. ответницата М. е била вписана като едноличен собственик на капитала на „Ди Ти Ес Нетуърк“ ЕООД, ЕИК *****. Следователно е възникнало задължението за заплащане на цената на дружествените дялове.

Съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от ЗЗД задължението е изискуемо веднага с възникването му, когато се дължи без срок. В тази хипотеза кредиторът следва да отправи покана с предоставяне на подходящ срок за изпълнение на длъжника. По различен начин

стои въпросът при задължения, за които е уговорен срок за изпълнение. Тогава покана не е необходима. Едновременно с това следва да се прави разграничение във вида на срока. Според чл. 70 от ЗЗД срокът може да бъде уговорен в полза на двете страни по сделката, в полза на кредитора или в полза на длъжника, като всеки един от сроковете има различно правно значение.

В настоящия случай за изпълнението на продажната цена е предвиден конкретен срок. Този срок е срок в полза на длъжника, тъй като задължението е изпълнимо, но не и изискуемо, тоест ответниците са могли да заплатят цената, а до изтичане на срока ищецът не е могъл да иска изпълнението ѝ.

Видно от представените по делото доказателства /справка от ТР/ на 31.12.2019г. ответницата М. е била вписана като едноличен собственик на капитала на „Ди Ти Ес Нетуърк“ ЕООД, ЕИК *****, а ищецът А. А. е бил заличен като съдружник в дружеството. Процесната сума е била платима в срок от четиринадесет дни от вписването на ответницата М. като съдружник, тоест в четиринадесет дневен срок от 31.12.2019г. Следователно задължението е станало изискуемо и изпълнимо на 15.01.2020г., като от този момент ответниците са били в забава.

По делото не твърди и не са ангажирани никакви доказателства за погасяване на задължението независимо от способа.

С оглед изложеното следва да се уважи изцяло предявения иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1 вр. чл. 101, ал. 2 ЗЗД като се признае по отношение на ищеца, че ответниците дължат солидарно сума в размер на 5000,00 лева.

По отношение на претендираното обезщетение за забава:

Предвид основателността на главното вземане следва да бъде разгледано и претендираното акцесорно такова, а именно – обезщетение за забава. След настъпването на срока за изпълнение задължението е станало изискуемо и изпълнимо, доколкото същото не е било заплатено от нито един от ответниците или погасено чрез друг способ, ответниците са изпаднали в забава. Забавата настъпва с изтичането на срока и не е необходимо отправянето на покана от страна на кредитора за изпадането в забава на длъжника – чл. 84, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД „*dies interpellat pro homine*” (срокът кани вместо човека).

В настоящия случай срокът е изтекъл на 14.01.2020г., следователно ответниците са били в забава от 15.01.2020г. На 14.06.2021г. е подадено заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение и до този момент се претендира лихва за забава.

Предвид основателността на главния иск, началния момент на забавата на ответниците и липсата на погасяване на главния дълг и към настоящия момент искът за обезщетение за забава за периода от 15.01.2020г. до 13.06.2021г. вкл. се явява основателен, тъй като на 14.06.2021г. е подадено заявлението и от този момент се начислява законна лихва. Не е възможно до 14.06.2021г. да се начислява обезщетение за забава и от 14.06.2021г. да се дължи законна лихва, тъй като за един и същи период ще се начислят две лихви.

Разпоредбата на чл. 162 от ГПК предвижда, че когато искът е установен в своето основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, съдът определя размера по своя преценка или взема заключението на вещо лице. Съдът на основание чл. 162 от ГПК сам изчисли дължимата мораторна лихва върху главницата в размер на 5000,00 лева за периода от 15.01.2020г. до 13.06.2021г., а именно – 716,72 лева (https://nraapp02.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp).

По изложените съображения съдът намира, че искът по чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 86, ал. 1 вр. чл. 101, ал. 2 от ЗЗД следва да бъде уважен за периода от 15.01.2020г. до 13.06.2021г. и за сума от 716,72 лева, а за 14.06.2021г. и за разликата до 718,00 лева да бъде отхвърлен.

По разноските:

Съгласно т. 12 на тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6 по описа за 2012г. на ВКС, ОСГТК съдът, който разглежда специалните установителни иски, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответниците са дали повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, не са били погасили процесните суми. Ето защо следва да бъде ангажирана отговорността им за сторените от ищеца разноси по ч. гр. д. № 609 по описа за 2021г. на РС – Харманли. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени и възлизат на 125,00 лева за платена държавна такса и 1000,00 лева за адвокатско възнаграждение. Предвид частичното уважаване на иска за мораторна лихва в полза на ищеца следва да се присъди сума в размер на 124,97 лева за държавна такса и 999,78 лева за адвокатско възнаграждение.

При този изход на спора и двете страни имат право на разноси, но присъждането на такива е било направено само от ищеца. Ищецът е доказал направени разноси в размер на 125,00 лева за заплатена държавна такса и 1000 лева за адвокатско възнаграждение. В представени списък по чл. 80 от ГПК ищецът претендира и сума в размер на 1500,00 лева за явяване в съдебни заседания, но съгласно т. 1 от тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г., постановено по тълк. д. № 6 по описа за 2012г. на ВКС, ОСГТК се присъждат само разноси, за които е доказано реалното им осъществяване. Не са представени никакви доказателства, че ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение и за явяване в съдебни заседания. В представения договор за правна защита и съдействие е уговорено възнаграждение в размер на 1000,00 лева, за което е записано, че е платено в брой, съответно договорът има характерът на разписка, но за възнаграждението от 1500 лева не са представени никакви доказателства за реалното му осъществяване от ищеца. При липса на доказателства за реалното заплащане на тази сума тя не следва да се присъжда в полза на ищеца. С оглед частичното отхвърляне на една от исковите претенции в полза на ищеца следва да се присъдят сума в размер на 124,97 лева за държавна такса и 999,78 лева за адвокатско възнаграждение за исковото производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от П. Ц. М., ЕГН *****, с адрес гр. В., ж.к. „Хр. Б.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * против С. Й. М., ЕГН *****, с адрес гр. С., ул. „С.“ № ** и С. С. К., ЕГН *****, с адрес гр. С., ж.к. „Св. Т.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * иски с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 вр. чл. 101, ал. 2 и чл. 86, ал. 1 вр. чл. 101, ал. 2 ЗЗД, че ответниците дължат **солидарно** на ищеца сума в размер на **5000,00 лева**, представляваща главница по допълнително споразумение към договор за покупко-продажба на дружествени дялове по чл. 129 от ТЗ от 18.10.2019г., **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК по ч. гр. д. № 609 по описа за 2021г. на РС – Харманли - 14.06.2021г. до окончателното им изплащане и сума в размер на **716,72 лева**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 15.01.2020г. до 13.06.2021г., които вземания са предмет на заповед за незабавно изпълнение № 126 от 15.06.2021г. по ч.гр.д. № 609 по описа за 2021г. на РС-Харманли и

издания въз основа на нея изпълнителен лист, като иска за обезщетение за забава в останалата му част –за разликата до пълния предявен размер от 718,00 лева и за 14.06.2021г. **ОТХВЪРЛЯ.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК С. Й. М., ЕГН *****, с адрес гр. С., ул. „С.“ № ** и С. С. К., ЕГН *****, с адрес гр. С., ж.к. „Св. Т.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * да заплатят на П. Ц. М., ЕГН *****, с адрес гр. В., ж.к. „Хр. Б.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * сума в общ размер на 2249,36 лева, от която сума в размер на 1124,68 лева, представляваща направени разноси по настоящото дело и сума в размер на 1124,68 лева, представляваща направени разноси по ч. гр. д. № 609 по описа за 2021г. на РС – Харманли, за която е издадена заповед за незабавно изпълнение № 126 от 15.06.2021г. по ч.гр.д. № 609 по описа за 2021г. на РС-Харманли.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис на страните пред Окръжен съд – Хасково.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____